

la seva confiança i, sota la seva guia, els seus membres, han de treure el major benefici de les especialitats, i això és més necessari en temps en els quals la especialització comença aviat en la carrera del metge i aquest pot tenir una visió restringida. El metge de família hauria de restar el fonament dels serveis mèdics, però les seves perspectives, funcions i educació necessiten ésser modificades per tal d'atendre a necessitats distintes. En primer lloc restarà la seva missió de curar dels malalts, però, a més, tindrà deures socials i educacionals.

Veiem, per exemple, el valor que té la medicina envers la indústria, en quant la bona disposició física de l'obrer, el medi en què treballa, l'adaptabilitat del cos i el temperament al treball requerit, les lesions relacionades amb les especialitzacions i aquest nou i extens camp de recerques dins el problema de la fatiga industrial. En tots aquests aspectes que, no sols tenen a veure amb la salut i el benestar, sinó, a més a més, en l'eficiència de l'obrer, la medicina hi té responsabilitat. Pocs metges en una comunitat podrien ara complir la totalitat d'aquestes exigències. Crec que en el futur els metges d'un districte s'agruparan en una petita "facultat" que posi els diferents coneixements i la experiència dels seus membres al servei de la comunitat, i per la seva capacitat col·lectiva exercirà una forta i molt necessària influència en la vida pública.

Ensems procurem no fer res que pugui afèblir l'acció personal, aquesta pregona i immutable influència que tant significa en l'hora de la malaltia, perquè el nostre rosari necessita tant ésser guarnit amb graus d'amor com d'intel·ligència.

L'hospital, present i futur

Com podran els membres d'aquesta local facultat complir la seva funció amb la màxima eficàcia? La resposta és: per mitjà de l'hospital. Tots els districtes, àdhuc els rurals, haurien de tenir un hospital adaptat a llurs necessitats. Per la meua part preferiria veure la concepció d'aquest hospital ampliada a la d'un centre sanitari, on trobessin racer la tasca curativa, la clínica, les sales de malalts, els serveis municipals i l'acció educacional, i on els metges poguessin millorar el seu intel·lecte, donar el màxim fruit, trobar estímul i fre. I en aquest aspecte pot trobar-se una de les més benèfiques activitats d'aquest il·lustre

Collegi. Aquesta extensa vista de l'hospital de districte porta en si una màs ampla concepció de l'art de guarir. La dietètica i la fisioteràpia pertanyen tant a l'educació com a la terapèutica.

En adquirir més grans coneixements, hem retornat a la simplicitat. Els cirurgians trobaren primer la salvació en el foc en descobrir-se l'asèpsia, i darrerament troben en l'aire i la llum manantals fantàstics de guariment. Qui hauria pogut imaginar-se, fa pocs anys, que el més senzill dels hospitals, bastit seguint els tipus dels estables de bestiar o de les barraques dels campaments, amb aire lliure, sol i bona alimentació, ajudat com úniques armes de defensa de les nocions d'anatomia i física, havia de passar per les transformacions que signifiquen els moderns hospitals ortopèdics?

I els resultats beneficiosos s'extenen molt enllà dels pacients guarits, perquè cada un d'aquests esdevé un missioner de la salut. Adhuc és un enuig per la seva família, en que li imposa la llum i l'aire amb les consegüents sorpresa i molèsties a canvi de la seva salvació. Per un de curat, molts de salvats; lema que pot aplicar-se també pel que es refereix a l'higiene de la boca, car el tractament oral preventiu per la anti-sèpia ha fet més per evitar els seus estralls que totes les cures.

Hormones

Ara, no deixant de mà la química, passarem a un altre ordre d'idees. El descobriment de les siderar el paper que fan aquests missatgers químics un control directe de les funcions. En considerar el paper que fan aquests missatgers químics, dels quals CO_2 pot dir-se que és el tipus, ens trobem davant una més ampla prova de saviesa del cos, i la determinació física, posem per exemple, de la secretina i la insulina, a l'ésser al nostre abast, dona claretat a les nostres concepcions i orientació a les nostres activitats. Però el fet que petitíssimes quantitats d'un producte químic, la secreció d'un grup de cèl·lules, siguin amb tal precisió els àrbitres dels estats mentals i físics del cos a l'extrem que la seva presència decideixi que el cos tingui o no vigor i bellesa, i la ment poder per pensar o recordar, deixa fonament meravellat. I no obstant, el fet és exacte, com demostra l'aïllament del principi actiu de la glàndula tiroïdia. Anant més enllà encara, sem-